

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LES PRIMERES PLUGES

—Carai, potser Sant Pere en farà un grà massa! Això ja no és pluja, és pedregada!

L'Europa malalta

S'allunya la data de la gran guerra, però els efectes d'aquesta van creixent. Estem avui davant la representació d'un drama, europeu, amb canvis continus de decorat i amb seguida exhibició de personatges. S'alcen, s'enfonsen governs, Estats, pobles i règims...

Cada matí trobem al diari una revolució militar o civil, o una República més, o una Monarquia menys. I el fenomen es produeix en tots els costats d'Europa, tan al nord com al sud, a l'est com a l'oest. Aquesta darrera setmana la premsa ens ha servit dos plats forts: la proclamació de la República del Rhin i la contrarrevolució grega. Alemanya i els Balcans són avui els principals centre de les convulsions nervioses de la post-guerra.

Mai com ara està tan ben aplicat el mot «convulsions». Es tracta verament de convulsions nervioses. L'Europa està malalta. No ens enganyen respecte al significat de les actuals crisis. No són esclats de ideal, sinó atacs de nervis. Si l'Europa fos una persona individual de carn i ossos, els metges li haurien de recomenar que deixi la feina per una temporada, i que se'n vagi a fora a viure amb tranquil·litat i a respirar bons aires. Val a dir que, aquest mal ja l'ha patit Europa altres vegades en el curs de la seva llarga història.

Una república frustrada?

Hem seguit les incidències de la proclamació de la república renana, amb una fonda emoció. S'hi jugaven masses coses, sobre tot la pau o la guerra futures, i la seguretat de França, per a que el nostre fanàtic amor per la pau i per la França, no es posés a pressió. A l'escriure aquest comentari, les notícies telegràfiques comencen a ésser adverses als renans. Els nacionalistes alemanys, junt amb els comunistes, s'han insurreccionat contra el nou règim.

Nosaltres lamentàrem que la república renana es frustrés. No ens interessa el plet de la independència renana per si mateixa, sinó per les seves conseqüències internacionals. L'independència de Baviera, o la de l'Hannover, no faria més que recollir la nostra curiositat de periodistes, perquè Baviera militarista, Baviera revengista, tornaria a unir-se amb Prússia quan aquesta tornés a la monarquia, o quan fos precisa una guerra contra França. Però la Renània amb viabilitat, la Renània pròspera, la Renània amb temperament anti-prússia, no sentiria la revenja, i entre els dos estats civils se redreçaria separadora.

S'objectarà que el sentiment separatista renà és fictici, i obedient a un egoisme econòmic, davant la trasbalsada penúria alemanya. Acceptem l'objecció, però si per les conveniències internacionals s'han creat estats com Bèlgica, que han esdevingut pàtries autèntiques, perquè no s'ha de protegir la formació d'un estat, estalviador de noves tragèdies? L'arbitrarietat política s'aixecaria sobre el drama viu d'Europa.—Per què existiu com a Estat?—se preguntaria an els renans.—Per la pau—podrien respondre.

Això no ho han vist ni en la mateixa França. Els separatistes renans, no han estat desdenyats, però tampoc han recollit una franca protecció. La mateixa proclamació de la república, ha estat rebuda amb denses reserves, i molts s'han posat el problema, de si amb la disgregació d'Àlemanya, no patirà França, perdent les reparacions. És l'etern problema entre lo mediat i lo immediat, que en aquest cas, és entre la raó d'Estat i les realitats econòmiques. En Poin-

caré, se decanta, suposem, per la raó d'Estat, però no pot donar un franc auxili als renans. França té d'ésser neutral. França no pot topar, una vegada més, amb l'Anglaterra, oposada a la república del Rhin.

Si ara es frustra la república, es frustrarà quelcom més que una república; l'esperança de que modificant-se el mapa, es modifiqui la dramàtica política internacional. Si tants estats ha creat, artificialment, la guerra, per què no en podria crear un, la pau?

PARADOX

Pau i tranquil·litat

Anys enrera uns amics nostres van inventar en col·laboració una frase humorística, d'un humorisme agut, i tota plena de sentit. Quan un preguntava a l'altre: «I, doncs, què passa?», l'interpel·lat responia en els dies de calma ciutadana: «Noi, no passa res. Hi ha una tranquil·litat que fa fàstic.»

Realment, per aquells qui veuen la vida, especialment la vida de gran ciutat, com un seguit de trontolls, sotrats i tresbalços, amb fets sensacionals i escenes dramàtiques, no hi ha res més decepcionador ni més avorrit que la tranquil·litat. Per aquells que estan assedegats d'emoció i d'esdeveniments extraordinaris, la tranquil·litat fa fàstic de debò.

Doncs heu's aquí que el pronunciament espanyol del dia 13 de setembre d'enguany ha portat als temperaments àvids de coses grosses i truculentes una fortíssima decepció. No passa res. Hi ha pau i tranquil·litat. Després d'un cop que ha trencat l'estructura constitucional d'Espanya, les aigües segueixen esmunyint-se blanament a través dels dies, com si res hagués succeït, com si la revolució en la «Gaceta de Madrid» no tingués cap influència sobre la vida pràctica.

Estem en uns moments en que triomfa el lema famós, i una mica cacofònic, del sometent: «Pau, pau i sempre pau». Però potser caldria rectificar les nostres anteriors afirmacions. Si és veritat que hi ha pau, de tranquil·litat no n'hi ha tanta. En tot cas, és una tranquil·litat exterior, de façana, de fesomia. La processó va per dins, i aquesta classe de processons són les més engunioses.

Figureu-vos el regidor destituït, el funcionari obligat a restar a l'oficina totes les hores marcades, el comerciant afectat per la taxa, el polític o l'ideòleg que veuen interrompudes les seves campanyes o els seus plans. Si pareu l'orella amb atenció, trobareu que a través del silenci aparent, hi ha aquella mena de remor que amb una onomatopeia popular anomenem «rau-rau».

El «rau-rau» no és el soroll. Però tam-

poc és el silenci. El veritable silenci és germà de la mort. El «rau-rau» demostra la persistència de les coses que semblen externament desaparegudes. Cal, doncs, que ningú s'enganyi respecte a l'abast de la pau d'ara i de la tranquil·litat exterior que regna en tota l'extensió dels territoris de l'Estat espanyol.

El concepte de satisfacció interior, en la vida dels pobles té la importància màxima. No és cert que aquell qui calla no digui res. De vegades callant es diuen moltes coses. Fins en determinades ocasions el silenci, si és sever i una mica sorrut, té una valor expressiva molt més forta que no pas la paraula. En tot cas, nosaltres preferim el silenci digne a la paraula embarbossada, o la paraula trencada del tartamut. Supposeu-vos que ara es volgués alçar la veu sense portar a dintre un esperit prou heròic. Hi hauria el perill que és tartamudegés, i caldria demanar que és desistís del propòsit.

Fugim de les cares tristes i dels posats de decepció. La millor manera de no sofrir desenganys és no caure en enganys. Res del que ara passa a Catalunya, i en general a l'Estat espanyol, ens sorprèn ni ens estranya. Ens hauria sorprès que hagués passat el contrari. I això no vol dir que no hi pugui haver, en el descabdellament de l'obra històrica que està representant-se, algun sobtat canvi de decoració. Mentretant, els nostres amics repeteixen la seva vella frase humorística: «Hi ha una tranquil·litat que fa fàstic».

FULMEN

Nostres polítics

EN CAMBÓ

Per saber el que pensava de l'actual situació, aprop de la Costa brava vaig atracar a En Cambó.

El leader regionalista estava preocupat, i com sap sóc periodista va mostrar-se reservat.

Jo bé prou que l'investia preguntant a tort i a dret respecte l'autonomia i el tan esperat *Decreto*, la reforma electoral i altres cosetes del cas que venen a la carrera... Ell reia per sota el nas.

EN LERROUX

Com sempre estava xerraire el dia que el vaig veure, i em rebé donant-se un aire de sultanet marroquí.

—Això que passa m'agrada—va dir-me amb to estudiant, —la revolució anhelada al cap-de-vall ha arribat.

Es cert que jo no l'he fet però, la veig amb bons ulls. Quan la cosa es vegi neta, quan no hi hagin aldarulls, quan se'n vagi el Directori i es faci el govern paísà, jo seré per dret notori dels cridats a governà.

EN RIUS I RIUS

Veure'm i córrre a abraçar-me En Manelet, fou tot u.

—Crec que vens a interviur-me: Jo no tinc secrets per tu.

No em preguntis pas cap cosa, escolta sens perdre un mot; la nostra idea gloriosa ja ho saps triomfà d'un bot.

En Sala, que és un cap d'ala, ho havia profetitzat, i ara sabem prou que en Sala formarà govern aviat.

Seré ministre depressa, car ho tinc ben meregut perquè sóc molt bona pessa i pels mícos que he rebut.

EL DUC DE SOLFERINO

Senyor Comte de Centelles: Vostè que és tan comedit i ha fet veure les estrelles dels prohoms del seu partit, per sé un home de senderi que no admet l'imposició

en les qüestions de criteri dins la seva comunió.

Voldria dir-me que en pensa de tot ço que està passant, d'aquesta riuada immensa que el país va renovant?

—Jo... sap, què vol que li digui... Penso... que... Vaja, és de llei que quan tot a punt estigui... ho donguin al nostre rei.

EL MARQUES D'ALELLA

Senyor Marqués, es pot sebre què em pensa de tot això?

—Perdoni, avui no el puc rebre tinc un balanç de *misto*.
—Un balanç polític?—I ara, un gran balanç de rodets, que es venen carots encara i s'hi guanyen bons quartets.

—Com vaig veure que firmava aquell manifest...
—Veurà;

No sé alcalde m'empipava i així em vareig esbravà.

Ara allunyat de la vara, trobo que visc molt tranquil.

—Si li tornaran, encara.

—Uii! que els en dono de fil.

FLOK

El gat de casa

A casa nostra teníem un gat. Això no tindria res de particular si no fos l'estranyesa de que'l nostre gat, que havia nascut a casa, tenia el do de fer-se entendre quan miolava.

El gat era un bon minyó. Podien deixar el rebost obert de bat a bat sense perill de que toques una engruna de vianda. Si teníeu una costella al plat i alçaveu el porró per un trago, mal que fos de tres minuts, ell, assegut a la taula, al costat del vostre plat, mirava el tall amb indiferència com si una costella no fos una temptació per un gat.

Costava poc de mantenir i estava gras i lluent. Ell ja ens ho miolava:

—Jo no us vull ésser gravós. Ja'm guanyo la vida complint amb el meu deure de caçar les rates del celler i de les pallisses veïnes.

De la cuina, de vegades desapareixia un tros de carn. De un plat de peix que hi havia a l'armari varen faltar tres llengüadós havent-hi quedat tan sols un i encara una mica rossegat.

Al comentar-ho els de casa, el gat ens va mirar fent l'ullet i miolant:

—Els gossos!

El *Leal* i el *Xelin* varen rebre una pallissa, però les viandes continuaren desapareixent, unes vegades del cistell de la criada, altres de la mateixa paella i molt sovint del rebost.

Un amic de casa tenia un vedat de caça a moltes hores lluny i va invitar-nos a passar-hi vuit dies. Varem acceptar els homes la invitació i les dones varen aprofitar aquella ocasió per a visitar a la tia Agneta d'Arbúcies i passar una setmana al seu costat. Varem tancar les portes de casa no quedant-hi a dins més que'l gat que, per la gatona, podia sortir a guanyar-se la vida caçant rates.

Al tornar els uns de la cacera i les altres d'Arbúcies, varem trobar-nos amb la sorpresa de que, al rebost, no hi quedava ni una botifarra de les moltes que hi havia guardades, dels dos pernills penjaven els ossos pelats i de la cansalada n'hi havia per mostra un tros de conna.

Tots a la una varem pensar mal del gat i varem cridar-lo demanant explicacions. El gat miolà amb indignació:

—Això és una calúnnia! Que se'm registri a veure si se'm troba al damunt ni una engruna de tòcino. Que s'obri una informació pera esbrinarsi algú m'ha vist menjant botifarra. Que s'inspeccioni el caixó on dormo per a averiguar si allà hi ha cap tros de cansalada.

El gat estava de debò enfutismat. Si hagués sigut un regidor s'hauria segurament dirigit al Directori.

JEPH DE JESPU.

Fent homes

Detencions com la que va portar a cap l'altre dia el comissari senyor Maqueda, són dignes d'elogi i dignes de la policia honorada. Ja comprendran que no es tracta de cap sindicalista, de cap afamat, ni de cap dissortat caigut de mal ull a la policia. Es tracta del celebrè apatxe Penouet, desertor de França, traïdor i assassí.

Per posar de relleu l'alta i humana transcendència d'aquesta detenció, només cal copiarèco que diu la premsa:

«Internat durant la guerra en el campament alemany, Penouet, que sap alemany, es feia passar per sargent i fou empleat per les autoritats militars alemanyes com intèrpret, gandi així de determinats favors, dels que se n'aprofità per a denunciar a varis dels seus dissortats companys de captiveri que intentaren evadir-se i foren fusellats per la seva culpa.

Un pobre soldat, anomenat Aucelin, que tenia un cor d'or, per a auxiliar amb queviures als presoners malalts pogué procurar-se unes claus per a entrar en els calabossos de l'enfermeria, i fou el Penouet tan miserable que'l va denunciar.

Són molts els assassinats i robatoris que ha portat a cap amb l'ajuda dels instints més baixos i que l'han portat dintre de moltes presons, de les que s'ha escapat, i de les que sols tenia de sortir dintre d'una caixa mortuòria, car estava condemnat a mort per intel·ligència amb l'enemic.

I feia molt temps, bastants anys, que campava per Barcelona, fins que mercès el comissari Maqueda l'han pogut espotar, per fer-lo comperèixer davant d'un Consell de Guerra d'Argel per a respondre d'una serie de delictes, pels que se li

La situació

—I què faran els de ciutat, si tot ho tanquen a les dues?
—Ja t'ho diré, anar a cercar caragols.

demana, el mínim, la pena de treballs torçats a perpetuitat. Molt bé! Res de pena de mort. Davant d'una cas d'antropofògia semblant és millor ajupir-lo al treball.

El mal és que, generalment, aquests tipus anormals, un cop engabiats o davant de la duresa del càstic, recorren a totes les arts rastres, per a suavitzar el captiveri o s'espremexen el tupí rumiant plans d'evació.

Aquesta és la missió de la policia, i,

com que amb el gest aquest es posa de manifest allò de que «qui vol, pot» nosaltres fem vots i felicitem a la brigada de servicis especials i al senyor Maqueda que la comenava.

I que no es cansin; que pensin que a dintre de Barcelona, hi belluga un estol de pintes de cuidado que creuen haver-hi trobat un remanso de paz pel sol fet de que, al contrari de la policia països estrangers la d'ací s'entretenta en destirrotar la bona marxa social i no es recorda-

va que està en plena convivència amb els bandolers i criminals més monstruosos d'arreu del món.

Per aquesta gentota forestera hi han les extradicions, i per als mals fills del país hi havien moltes vacants si es lliberessin els esclaus d'una idealitat i fessin que les moltes cel·les que es buidarien servissin per a sepulcre a moltes còrpores sense cor ni cervell, però que porten el vernís de «viu».

REAGA

La casa humil

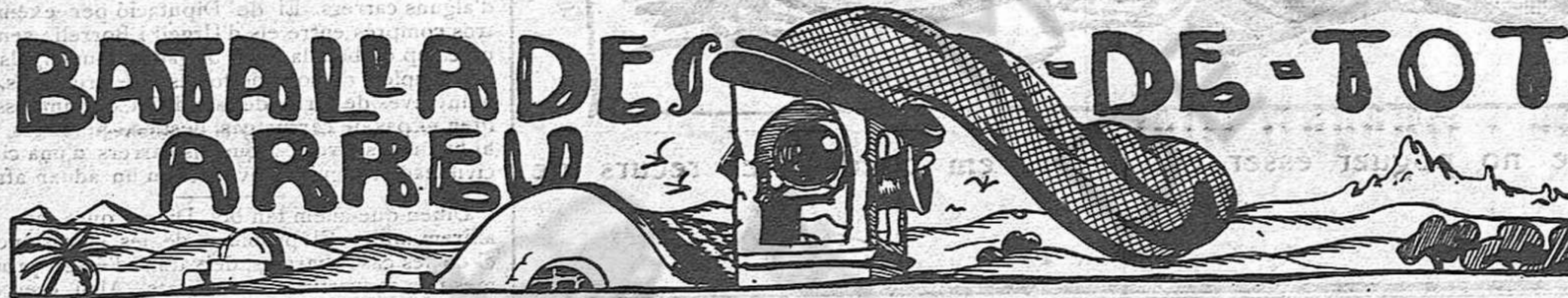
Aquest de la casa humil, és l'aspecte bàsic del problema social. No tenir casa és no tenir pàtria; una casa lletja enlenteix la vida i entenebra l'esperit i res fa sentir tant l'injustícia humana com el no tenir una llar decorosa.

A l'entorn d'aquest tema podria bastir-se una formidable doctrina de rebelió.

Els que tenen més d'una casa i hi han pensat prou en la tragèdia obscura, quotidiana, infinita dels que tenen una casa miserable o dels que tenen per tot reser l'ergàstula enfredorida de l'asil o bonament els xoplucs inhòspits de les portalades?

No parlem per culte de caritat que és virtut cristiana la més ineficax i la que més rebaixa. Mil anys de cristianisme no han sigut prous per a reduir el nombre de pobres. Com que hi ha d'haver pobres per a que pugui haver-hi rics.

Aquest problema de la casa humil, tímidament, frevolament esboçat en l'actual Exposició, apassiona avui al pobles cap-davanters d'Europa. França fa florir d'entre les runes, veritables ciutats jar-

LA MODA CAPILAR A FIUME

Sembla que el destí jugui a estira-cabells. Tant i tant rebombori que ha portat la qüestió de Fiume! Aquella aferrissada toçuderia de D'Annunzio. Ah! què us penseu? què us creieu que tots els poetes s'han d'entretenir fent troves cursis a la lluna com molts dels d'aquí? Cà, home, cà! En D'Annunzio és una altra coça; és heroi de la ploma però també ho és de l'espasa. Què us creieu que tots els polítics han d'ésser uns barruts, poca-soltes i porucs com els d'aquí? No, home, no; En Mussolini sap plantar cara i posar-se farruco quan convé.

Ja sé que direu: Què té que veure tot això amb la moda capilar de Fiume? I tant, i tant! Mi-

La moda capilar a Fiume

reu la seva jovenalla amb els cabells crispats, drets, verticals; semblen caps de gair, no vulguent pas dir que siguin esguerra cries, i, diguem-ne si no són les turies poètiques del bel ligerant D'Annunzio i les energies revoltoses d'En Mussolini que se'ls han pujat al cap.

I si aquest poble avança impàvid, desafiant totes les complicacions, confiat en el seu destí, al contemplar aquesta moda capilar digueu-me si no és el destí que hi juga a estira-cabells.

L'ALBA NO VOL TORNAR

L'Alba diu que no pensa pas en tornar a Espanya.

Sí, home, sí! Mira: es fa de dia, torna la nit, les estrelles fan la seva dansa lluenta i vanitosa; guillen les estrelles i torna l'Alba.

Això no vol dir pas que un cop torni i ens torni a molestar i a divertir amb l'Única Mendanga Nacional, i un cop torni arribar la nit, les estrelles no surtin perquè pot estar núvol, però amb tot i això i núvol o no, tornarà l'Alba.

EN CAMBO ESTA MOLT TRANQUIL

El senyor Cambó és un fresc, però, quin fresc! Ell amb el seu «gat» i endavant i no et parís Jo crec que ha canviat totalment de pensar i de sentir des de que ens digué: «Monarquia? República?... Catalunya!» Jo crec que ara diria: «Monarquia?... República?... Mar ampla!» i al propi temps, qui diu mar, diu butxaca.

Ens han dit que, durant les circumstancies actuals, el tros que li agrada més de la «Marina» és allò de: «Dichoso aquel que tiene su casa a flote.»

CRIST I LA MAGDALENA

El gran artista londinenc Albert Edelfeldt ha pintat un quadre meravellós representatiu de l'escena bíblica «Crist i la Magdalena».

Es resol amb gràcia i gust moderníssim. No du pas aquell encarcament empipador que tant hem hagut de suportar dels pintors de passos bíblics. Les dues figures del quadre d'Edelfeldt són soles, expressives, en mig del paisatge i les branques els cobricel·len recollint-los en benèvol la intimitat.

Ara que el món vell, rampellut i destroçat per l'odi esgarriat de contemplar-lo. Ara que els ho-

mes som tan sensibles a l'agravi i no sabem d'amor ni de pietat vers els pobres delinqüents, és bonic de veure com un esperit selecte ens posa a la nostra consideració una de les escenes més consoladores de la vida de Crist.

Ah! i us ho vull dir: Quan en el predicot de missa matinal—sí hi aneu—el rector us digui que el besar-se és pecat, no ho cregueu pas. Penseu que Jesús acaricià la pecadora Magdalena, es deixà untar del sensualíssim unguent oriental i la trenca d'or de la pecadora li eixugà els peus.

El pecat rau en la intenció. Aquest quadre d'Edelfeldt és una meravella d'expressió. Aquesta Magdalena prou pot simbolitzar l'humanitat arrossegada i embrutida.

Crist i la Magdalena, interpretació d'Albert Edelfeldt

Ara que jo no sé pas si entre els homes actuals en trobaríem cap que tingués el bon cor consolador i redemptor de Jesús. Les dues figures de: quadre que comentem es destaquen soles en el paisatge humil. Edelfeldt no hi ha volgut ningú que els hi fes nosa perquè veu com els homes d'avui tirem pedres a la taulada del veí i ningú pensa que quan increpaven a Jesús perquè parlava amb la pecadora i quan, escandalitzats volien apedregar-la, Jesús contesta dient: «Qui sigui net de iniquitat que tiri el primer cop de roc».

EL BARRI DE HONJO (TOKIO) PLE DE GENT CARBONITZADA

Una de les coses que'm sabrien més greu del món fora el morir vestit; i amb tot, i que nosaltres som amants del tiberi i la barrila, no hem arribat encara a desitjar la bulliciosa sensació del terratrèmol.

Però aquest diantre de japonesos són atrevits de debò ja ho diuen uns quants adagis nostres

La població carbonitzada del barri de Honjo

«Com més xics més atrevits». «En els pots petits hi ha les bones confitures». Ah! i això és veritat: L'art japonès és dels més meravellosos del món. Aquella fantasia oriental s'hi desbordà i campa a les seves, interessant a tothom. Tan pel seu art com pels últims terratrèmols, als japonesos els és ben aplicable allò de «com més petita és la nou més remor mou.» Si només fos la remor menys mal; però això que vegem tot el barri de Honjo de la gran capital de Tokio ple de gent carbonitzada tan mateix és ben esferidor.

Tenen una imaginació tan encesa aquets japonesos que qui sap si en lloc del terratrèmol, és el foc de la seva imaginació que els ha carbonitzat. Aneu-ho a sapiguer. Es tan lluny.

L'EX PARE DE LA PATRIA

—El mal és que, ademés de no poguer ésser diputat, ni em quedarà el recurs de dedicar-me a la guardiola.

Pau, Pau i sempre Pau

—La verdad es que nos vamos a pasar una vida, Sánchez, bien regalada.

dins i a Anglaterra, els parlamentaris i els Trades-Unions discuteixen gravement si les cases que es basteixen per a obrers haurien de tenir per cada família hostatjada una sala de reunions i de tè. Els ciutadans es formen principalment a la llar. I quantes llars belles, modestament belles, s'han construït i quants jardins, en ciutats tan riques i tan enriquides, per exemple, com Sabadell, Manresa, Terrassa.

Hi ha aquí no és veritat? un gravísim punt d'ètica social.

GLICINI

Els salaris

Amb molta sovintesa es retreu als obrers, la conquesta de la jornada de vuit hores; car això, diuen, encareix la producció.

Ve't aquí, una qüestió que no està prou clara. Fins dintre dels termes de l'artificiosa economia per a us de burgesos, el salari és molt probable que no tingui la influència decisiva que es suposa, en la fiscació del preu de cost

d'un article fabril. Es molt freqüent veure cafés industrials que tenen més capital empleat en coses superflues que en elements de producció i en els quals l'organització del treball és tan deficient que el producte en resulta encarít per aquest sol fet més que per una puja de salari.

Però no és aquest el lloc d'enfocar un problema de tal abast.

Hi ha en això una consideració d'ordre moral i d'interès col·lectiu, que prepondera. La jornada de vuit hores és una preuada conquesta proletària assolida després de llargues lluites dramàtiques.

Es un dret que descansa en un principi d'absoluta justícia i que té un profund sentit d'humanitat. I per tant és intangible.

Si cal treballar més, que la societat s'organitzi altrament a que s'aprofitin mentrentant les energies disperses, perniciososes i enactives.

Avui la cosa va així, però, demà anirà aixàs

El món va dant giravoltes i tot es va transformant; si una catedral s'atterra una altra se'n va aixecant. Tota cosa evoluciona i ha d'anar fent el seu pas. Avui la cosa va així, però, demà anirà aixàs.

El que això o allò triomfi i el pigneu semblí un gegant i el peix gros al xic es mengi tot és ben circumstancial; ço que era dalt ara baixa i el peix xic es farà gran Riu-te de les fiamarades

del que veus i el que veuràs. Avui la cosa va així, però, demà anirà aixàs.

Que ara espolsen els polítics? que venen nous governants? que abaixen les subsistències? que menjarem el pa a rai? que potser ens daran la lluna? que anirem molt més tivats? que segons quines idees no poden pas treure el nas? Avui la cosa va així, però, demà anirà aixàs.

Lo que era obra de molts segles en un dia és capgirat; lo que en un dia es capgirarà un moment ho pot tornar. Però, si això és la vida: una evolució constant i el que així no ho vulgui creure és perquè és un sabatàs. Avui la cosa va així, però, demà anirà aixàs.

No et queixis, home, no et queixis, perquè no et deixen parlar. Fas cara de pomes agres no podent dir veritats? El qui la veritat priva és perquè en mentida està. Calma! calma!, pren paciència! Demà, el que vulgui diràs Avui la cosa va així, però, demà anirà aixàs.

REPICS

Ha mort el marquès de Carulla. Malgrat ésser marquès era també rector de la Universitat de Barcelona. Nosaltres, naturalment sentim la seva mort. Sempre és més trist que es mori el rector d'una Universitat, que el d'una vulgar i negra sagristia.

Ja que estem en una època en que sembla que tot se vulgui arreglar, per què no arreglar l'estat d'alguns carrers que són una vergonya per a Barcelona?

Es un espectacle verament llastimós l'estat d'alguns carrers. El de Diputació per exemple, tros comprès entre els d'Urgell i Borrell, sembla un camp de batalla. Les brigades municipals ho han omplert de sots, de forats, de trinxeres, de muntanyes de terra, de fang i llot, que impossibiliten el pas de carruatges, bèsties i persones. No hi ha dret, senyors, a que els carrers d'una ciutat civilitzada estiguin convertits en un aduar africà.

Diuen que anem tan bé. Diuen que cada dia anirem millor. El problema de les subsistències, el de les cases barates, deixaran d'ésser problemes i es convertiran en realitats. Algú creu que fins la temperatura, aquesta temperatura impròpia del temps, es deu als bons oficis del Directori.

Ara si que Xauxa al costat del nostre país serà una mena de Guadalajara.

Un diari català, en ressenyar la darrera sessió Municipal, escriu:

«El senyor Par explica...»
«El senyor Par diu...»
«El senyor Puigmartí proposa...»
«El senyor Puigmartí s'aprova...»
«El senyor Vila fa una...»

Brometes no, que això del nou Ajuntament és cosa seria.

Per algo hi són, a la casa Grandiosa.

Ens diuen que els espectadors de les curses de cavall (les més preferides pels cavallers) aclamaren el vencedor que deixà endarrera al famós «Papyrus».

Que cofoi es devia posar el «Zev».

Ha arribat a les mans de molts plumífers una fulla heràldica que surt en defensa de quelcom. Aquest quelcom encara no s'ha ben definit, però nosaltres esperem que tractant-se com es tracta d'aquest ram, procurin que el plat de les consciències faci pes de pluma i mai pes d'argent.

Fent *chantage* s'obtenen calés, però també una garrotada seca.

La cultura, aquesta cultura que sembla darrera muda del cos nacional, ha rebut una forta sotregada amb la mort del Doctor Carulla i d'En Josep M.ª Planas i Casals.

Amb perdó de la mort que s'ha apoderat dels dos il·lustres, aprofitem una casualitat tant fausta per cridar l'atenció dels que regeixen l'Instrucció pública, car, si bé la mort dels dos catedràtics ha sigut per obra dels aconteixements de la vida, ens podríem veure sobtats amb la mort de fàstic d'altres davant de l'abando en que viu la Cultura espanyola.

Això dels soviets no és tant seriò com sembla, com ho demostra el nom que han donat al bitllet de Banc de l'Estat soviètic. Llegiu i dictamineu *Tsvetonets*.

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

Impremta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8